

tym kontekście, czy pozbawiło ono zainteresowaną społeczność jednej z gwarancji wprowadzonych, aby umożliwić tej społeczności, zgodnie z celami dyrektywy 85/337, dostęp do informacji i uprawnienie do uczestniczenia w procesie podejmowania decyzji.

(¹) Dz.U. C 133 z 5.5.2012.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 7 listopada 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-90/12) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Transport lotniczy — Umowy dotyczące usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi — Ciężący na państwach członkowskich obowiązek podziału praw przewozowych między kwalifikujących się unijnych przewoźników lotniczych na podstawie niedyskryminacyjnej i przejrzystej procedury oraz obowiązek bezzwłocznego poinformowania Komisji o rzeczonyj procedurze)

(2014/C 9/09)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Simonsson i M. Owsiany-Hornung, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: B. Majczyzna i M. Szpunar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 5 i 6 rozporządzenia (WE) nr 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi (Dz.U. L 157, s. 7 — wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 7, t. 8, s. 193) — Ciężący na państwach członkowskich obowiązek podziału praw przewozowych między kwalifikujących się wspólnotowych przewoźników lotniczych na podstawie niedyskryminacyjnej i przejrzystej procedury oraz obowiązek bezzwłocznego poinformowania Komisji o rzeczonyj procedurze

Sentencja

1) Nie podejmując środków niezbędnych do zastosowania się do art. 5 i 6 rozporządzenia (WE) nr 847/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie negocjacji i wykonania umów dotyczących usług lotniczych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie tych artykułów wspomnianego rozporządzenia.

2) Rzeczpospolita Polska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 126 z 28.4.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 listopada 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato — Włochy) — SFIR — Società fondiaria industriale romagnola SpA, Italia Zuccheri SpA, Co.Pro.B. — Cooperativa Produttori Bieticoli Soc. coop. Agricola, Eridania Sadam SpA przeciwko AGEA — Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura, Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali

(Sprawy połączone od C-187/12 do C-189/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 320/2006 — Rozporządzenie (WE) nr 968/2006 — Rolnictwo — Tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego — Warunki przyznawania pomocy restrukturyzacyjnej — Pojęcia „urządzenia produkcyjne” i „całkowity demontaż”)

(2014/C 9/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SFIR — Società fondiaria industriale romagnola SpA, Italia Zuccheri SpA, Co.Pro.B. — Cooperativa Produttori Bieticoli Soc. coop. Agricola, Eridania Sadam SpA

Strona pozwana: AGEA — Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura, Ministero delle Politiche agricole, alimentari e forestali

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Consiglio di Stato — Wykładnia art. 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej (Dz.U. L 58, s. 42), a także art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 320/2006 (Dz.U. L 176, s. 32) — Przesłanki uzyskania pełnej pomocy — Pojęcia urzędzeń produkcyjnych i całkowitego demontażu — Możliwość uzyskania przez zakłady produkujące cukier, izoglukozę lub syrop inulinowy pełnej pomocy w przypadku zachowania przez nie urzędzeń niezwiązanych z produkcją takich produktów, ale wykorzystywanych do innych produktów

Sentencja

- 1) Artykuły 3 i 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 320/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. ustanawiającego tymczasowy system restrukturyzacji przemysłu cukrowniczego we Wspólnocie i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej oraz art. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 968/2006 z dnia 27 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia nr 320/2006 należy interpretować w ten sposób, że w rozumieniu tych artykułów pojęcie „urządzenia produkcyjne” obejmuje silosy przeznaczone do przechowywania cukru beneficjenta pomocy, i to bez względu na fakt, że są one wykorzystywane również do innych celów. Zakresem tego pojęcia nie są objęte ani silosy wykorzystywane wyłącznie do przechowywania wyprodukowanego w ramach kwot cukru zdeponowanego przez innych producentów lub nabytego od nich, ani też silosy wykorzystywane jedynie do konfekcjonowania lub pakowania cukru w celu jego sprzedaży. Zadaniem sądu krajowego jest dokonanie takiej oceny w każdym konkretnym przypadku, przy uwzględnieniu charakterystyki technicznej silosów, bądź sposobu, w jaki są one rzeczywiście wykorzystywane.
- 2) Analiza pytań trzeciego i czwartego w sprawie C-188/12, a także pytań drugiego i trzeciego w sprawie C-189/12 nie ujawniła niczego, co mogłoby mieć wpływ na ważność art. 3 i 4 rozporządzenia nr 320/2006 i art. 4 rozporządzenia nr 968/2006.

(¹) Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 listopada 2013 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Raad van State — Niderlandy) — Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel przeciwko X (C-199/12), Y (C-200/12), Z przeciwko Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (C-201/12)

(Sprawy połączone od C-199/12 do C-201/12) (¹)

(Dyrektywa 2004/83/WE — Minimalne normy dotyczące warunków przyznania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej — Artykuł 10 ust. 1 lit. d) — Przynależność do określonej grupy społecznej — Orientacja seksualna — Powód prześladowania — Artykuł 9 ust. 1 — Pojęcie aktów prześladowania — Uzasadniona obawa przed prześladowaniem z powodu przynależności do określonej grupy społecznej — Akty wystarczająco poważne, aby uzasadnić taką obawę — Przepisy penalizujące zachowania homoseksualne — Artykuł 4 — Indywidualna ocena okoliczności faktycznych)

(2014/C 9/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, Z

Strony pozwane: X (C-199/12), Y (C-200/12), Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel (C-201/12)

Przedmiot

Wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Raad van State — Wykładnia art. 9 ust. 1 lit. a) i art. 9 ust. 2 lit. c) oraz art. 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony (Dz. U. L 304, s. 12) — Przyznanie statusu uchodźcy — Przesłanki — Powody prześladowania — Homoseksualizm — Pojęcie szczególnej grupy społecznej — Przepisy państwa pochodzenia przewidujące karę pozbawienia wolności od lat 10 w przypadku stosunków homoseksualnych

Sentencja

- 1) Artykuł 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony, oraz zawartości przyznawanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że istnienie przepisów karnych takich jak te, o których mowa w każdej ze spraw w postępowaniach głównych, które dotyczą specyficznie osób o orientacji homoseksualnej, pozwala na przyjęcie, iż osoby te należy uznać za tworzące określoną grupę społeczną.
- 2) Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy 2004/83 w związku z art. 9 ust. 2 lit. c) tego aktu należy interpretować w ten sposób, że sama penalizacja zachowań seksualnych nie stanowi jako taka aktu prześladowania. Natomiast karę pozbawienia wolności, która grozi za popełnienie czynu homoseksualnego i jest faktycznie stosowana w państwie pochodzenia, które przyjęło tego rodzaju uregulowanie, należy uznać za nieproporcjonalną lub dyskryminującą, a w rezultacie za stanowiącą akt prześladowania.
- 3) Artykuł 10 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2004/83 w związku z art. 2 lit. c) tego aktu należy interpretować w ten sposób, że wyłącznie te zachowania homoseksualne, które są uznawane za przestępcze zgodnie z prawem krajowym państw członkowskich, są wyłączone z zakresu stosowania tej dyrektywy. Rozpatrując wniosek o nadanie statusu uchodźcy, właściwe organy nie mogą zasadnie oczekiwać, że w celu uniknięcia ryzyka prześladowań osoba ubiegająca się o azyl będzie ukrywała swój homoseksualizm w państwie swojego pochodzenia lub będzie zachowywać powściągliwość w wyrażaniu swojej orientacji seksualnej.

(¹) Dz.U. C 217 z 21.7.2012.